

François Sabado, Pierre Rousset: Attackerna i Paris den 13 november: Islamiska statens terror, undantagstillståndet i Frankrike, våra skyldigheter.

Nej till Daesh – nej till imperialismen. Solidaritet med offren!

[Ur International Viewpoint, december 2015. Översättning från engelska, Göran Källqvist. Artikeln ursprungligen publicerad på spanska i Viento Sur.]

13 november innebär en förändring av den nationella och internationella politiska situationen. Den Islamiska staten (IS, Daesh) har slagit till igen, och ännu hårdare. I januari var målen journalisterna på *Charlie Hebdo*, polisen och judar. Denna gång var det landets ungdomar som var målet. De dödade inte bara vem som helst, var som helst: de angrep unga människor, oavsett hudfärg, ursprung, religion (om de hade någon), politisk uppfattning. Minst 130 döda, mer än 350 skadade – åtminstone ettusen direkta vittnen till blodbadet. Många av oss har släktingar bland offren, och om inte så har vi vänner som har det. Chocken, de upprörda känslorna, är total.

Det är inget mystiskt med målet för Islamiska statens kommandotrupper: att splittra samhället med hjälp av terror. Att skapa en situation som tvingar fram ett krig mellan oss, och där skrällen skapar oöverstigliga barriärer mellan medborgarna utifrån deras ursprung, religion, livsstil, identitet – att gräva ett dike fyllt av blod inom själva den muslimska religionen och tvinga troende att välja sida. Var och en som inte är med oss i våra omänskliga handlingar är mot oss och blir ett ”legitimt” mål.

Angreppen i Paris var en av de blodigaste handlingarna i världen som begåtts av Islamiska staten och andra liknande rörelser med samma destruktiva logik. Vår solidaritet är internationell, den riktas speciellt till de som kämpar mot dessa rörelser i andra länder med fara för sitt eget liv: i Syrien och Irak, i Libanon och i Barnako [Mali], i Pakistan och i Turkiet... Vi måste slå fast att vi känner med, identifierar oss med, känner broderskap med offren och deras familjer.

Samtidigt fortsätter vi givetvis klasskampen och stöder alla förtrycktas kamp. Men vi försvarar också mänskligheten mot barbari. Vi vägleds av det revolutionära engagemangets humanistiska sida. All progressiv politik börjar med ilska, med känslor. Den begränsar sig naturligtvis inte till det, men det är dess utgångspunkt. Låt oss inte ställa tänkande i motsats till gråt! Låt oss inte svamla på fikonspråk, låt oss inte skriva med iskalla pennor! Låt oss här och nu hjälpa offren och deras familjer, delta i sorgen, respektera tysta minuter, delta i solidaritetsarrangemang. Vi är en del av denna rörelse – och det är därför vi kan förklara våra ståndpunkter.

Oavsett imperialismens roll är Islamiska staten ansvarig för sina handlingar

Revolutionärer måste klart och bestämt förkasta det fundamentalistiska barbariet. Det måste

bekämpas – med våra metoder, enligt vår och inte våra ledares inriktning – men det måste aktivt besegras.

Under inverkan av händelserna har vänsterorganisationer, föreningar och fackföreningar givit efter för uppmaningen till nationell enhet. Som en reaktion mot detta har andra betonat västimperialismens ytterst verkliga politiska och historiska ansvar så mycket att fördömandet av Islamiska staten inte har hörts. Vartefter dagarna har gått har ståndpunkterna ofta blivit klarare. Så mycket bättre. Men vi kan fortfarande läsa en hel del artiklar som anser, att även om angreppen ”är oförlåtliga” så måste man framförallt ta hänsyn till ”sammanhanget” – och eftersom analysen av detta sammanhang i grund och botten inskränks till att räkna upp imperialismens illdåd så kan man dra slutsatsen att de fundamentalistiska rörelserna bara reagerar på stormakternas handlingar, och vi ska på något sätt anse att det är förmildrande omständigheter. Vi måste undanröja all oklarhet i denna fråga.

Märkligt nog fördömer många vänsterskribenter de fundamentalistiska angreppen, men vägrar att uttryckligen fördöma och namnge de rörelser som begår dem. Ännu märkligare är att många organisationer inte tvekar att göra det (namnge de skyldiga, förklara deras reaktionära karaktär) men sedan inte drar några praktiska slutsatser av det. När det gäller uppgifter så nämns inte längre kampen mot terrorismen och mot fundamentalismen, vilket för övrigt ger våra härskare monopol på de specifika svaren. I allmänhet är vi överens om att angripa imperialismen och dess krig, den destruktiva kapitalistiska globaliseringen, ojämlikhet och diskriminering, ideologin om civilisationernas kamp, rasism – inklusive islamofobi – arvet från det koloniala förflutna, säkerhetspolitiken, appeller om nationell enhet och samhällsfred... Att alltså angripa en del av skälen till och konsekvenserna av de dramatiska händelser vi upplever.

Men vi måste också bekämpa (bland annat) Daeshs inflytande i våra samhällen och konkret uttrycka vår solidaritet med det folkliga motståndet i de utvecklingsländer som slits sönder av religiös fanatism – en internationalistisk plikt om något! Här finns det en ”blind fläck” inom en stor del av den radikala vänstern, även den vänster som inte förfaller till fördärvligt ”lägertänkande”. Det är därför vi ger denna fråga så stor vikt i vårt bidrag.

Den Islamiska staten och andra liknande rörelser reagerar inte bara, de agerar i linje med sin egen agenda. De är politiska aktörer som strävar efter specifika mål. Det finns föga tvivel om att Daesh är ansvarigt för angreppen i Paris. Denna organisation har byggt ett förstadium till en stat på ett område lika stort som Storbritannien. Den driver en administration. Den har samlat på sig enorma rikedomar (beräknade till nästan 1,8 miljarder dollar). Den organiserar smuggling av olja och bomull. Den genomför militära operationer på flera fronter, den har rekryterat IT-specialister på allra högsta nivå... Den är ingen marionett! Den är ansvarig för sina handlingar – fullständigt ansvarig för de angrepp som den har utfört på många ställen.

Dess eget ansvar försvinner inte på grund av imperialismens ansvar, oavsett hur enormt det må vara – och har varit sedan länge: från Sykes-Picot-överenskommelserna i början av 1920-talet till stormakternas nuvarande interventioner. Det sägs ofta att utan USA:s intervention i Irak 2003 (som destabiliserade regionen och splittrade stater) skulle inte Daesh existera. Det stämmer bara vad gäller den speciella händelseutveckling som ledde till bildandet av Islamiska staten som vi känner den. Annars är det felaktigt. Uppkomsten av jihadistiska styrkor härrör inte automatiskt från impe-

rialismens herravälde. Det är det kombinerade resultatet av många faktorer, från den arabiska (och europeiska) vänsterns bankrutt till den regionala borgarklassens fasta föresats att skaffa sig nya kontrarevolutionära styrkor för att understöda sina regionala ambitioner och bekämpa det revolutionära uppsvinget i arabvärlden. Det stämmer också för uppkomsten av religiös fundamentalism i andra delar av världen, inklusive i länder som inte har upplevt något som liknar kriget 2003, som Indien (den hinduiska yttersta högern), Burma (den buddistiska yttersta högern) eller USA (den kristna yttersta högern, som var mäktig långt innan 2001 och låg mycket nära Bush).

Än en gång om ”barbariernas kamp”

Väst imperialismen har ett ansvar, precis som den hade för nazismens framväxt i Tyskland efter kriget 1914-1918 (med Versaillesfördraget). Dåtidens antifascister underlät inte att systematiskt påminna om det. Men när nazistpartiet väl började få vind i seglen så fördömdes och bekämpades det som sådant. Daesh har fått vind i seglen...

Vi måste förklara sambanden, men den Islamiska staten måste ses för vad den är, inte bara som en skugga av väst. Dagens imperialism, den nyliberala politiken, den kapitalistiska globaliseringen, kolonialiseringen och oändliga krig sliter sönder samhällsstrukturen i ett allt större antal länder och släpper loss alla möjliga sorters barbari. Men även den religiösa fundamentalismen är en fruktansvärd del av detta sönderlitande av hela samhällen. Det finns faktiskt inte ett ”huvudbarbari” (väst) som vi ska kämpa mot idag och ett ”sekundärt barbari” (Daesh och dess följeslagare) som vi ska bry oss om i en obestämd framtid. Motsatsen stämmer också: vi ska inte overse med imperialismens och dess allierades barbari under förevändning att bekämpa det fundamentalistiska barbariet. Det finns ingen hierarki av ohyggligheter. Vi måste aktivt och utan att vänta försvara alla offer för detta dubbla barbari som får näring från varandra, annars kommer vi att svika vår politiska och mänskliga plikt.

Den religiösa fundamentalismen stöddes ofta till en början av Washington i namn av kamp mot Sovjetunionen (i Afghanistan, Pakistan...), innan den hävdade sin självständighet och till och med vände sig mot sina beskyddare. Det finns inget progressivt i dessa djupt reaktionära rörelser. Det finns ingen ”reaktionär anti-imperialism”! De vill genomdriva en samhällsmodell som är både kapitalistisk och bakåtsträvande, totalitär i ordets djupaste mening. Givetvis drabbas Frankrike på grund av sin politik i Mellanöstern och sin koloniala och postkoloniala historia. Men när Daesh slaktar yezidier på grund av att de är yezidier, underkastar befolkningar slaveri, säljer kvinnor, destabiliserar Libanon, driver det sekteristiska våldet till det yttersta (i synnerhet mot shiiter), vad har det för samband med en påstådd anti-imperialism?

Alla fundamentalistiska rörelser har inte samma bas, inte samma strategi. Är vissa av dem, som Islamiska staten, fascister? De har inte samma (komplicerade) förhållande till delar av de imperialistiska borgarklasserna som i Europa på 1930-talet, men de upprepar dessa förhållanden med delar av borgarklassen i de ”regionala makterna”, som (i Mellanöstern) Iran, Saudiarabien, Qatar, Turkiet... De drar till sig de sönderfallande samhällenas ”mänskliga stoft”, liksom personer ur ”medelklassen”, ”småbourgeoisien”, yrkesutbildade arbetare. De utnyttjar terror ”underifrån” för att genomdriva sin samhällsordning. De avhumaniserar dem som är annorlunda och gör dem till synda-

bockar, precis som nazisterna gjorde igår med judar, romer eller homosexuella. De utplånar all sorts demokrati och progressiva folkorganisationer. Religiöst förhållande har samma funktion som det nationella förhållandet under mellankrigsperioden, och gör det dessutom möjligt för dem att sprida sig internationellt.

Det vore underligt om inte de omvälvningar som den kapitalistiska globaliseringen har orsakat inte skulle ge upphov till nya former av fascism, precis som det vore överraskande om dessa former särdrag för särdrag skulle likna förra seklets fascism. Det finns en skillnad mot den europeiska fascismen: den har att göra med överlappningen mellan denna totalitära fundamentalistiska reaktion och krisen för sönderfallande stater och de militära maktförhållanden som snärjer in regionen.

Kampen mot terrorismen måste föras av folken i regionen och inte av en koalition av västmakter. En ny militär intervention av imperialistländerna och Ryssland, med stöd på var sida av Golfstaterna och den syriska diktaturen, kan försvaga Daesh militärt men bara framkalla en motreaktion från alla sunnifolk i regionen.

Krisen för det franska samhället

Angreppen den 13 november utfördes huvudsakligen av fransmän eller fransk-belgare – och Frankrike och Belgien är två av de länder varifrån de flesta avresorna till Syrien äger rum. Det är inte bara en sorts personer som ansluter sig till Islamiska staten. De kan komma från troende familjer, sekulära muslimer eller icke-muslimer: nyligen omvända icke-araber är ganska vanligt förekommande. På liknande sätt kan de komma från en mycket osäker eller stabil bakgrund, ha ett kriminellt förflutet eller ej. I vissa fall är en individs ”radikalisering” kulmen på en lång process, för andra är det en våldsam omsvängning. Som man kan vänta sig kommer de flesta av de män som har genomfört angreppen i Frankrike från särskilt missgynnade förhållanden, har suttit i fängelse eller var gängmedlemmar – men inte alla.

Inför denna mångfald av bakgrunder kan vi inte nöja oss med enkla förklaringar, enbart sociologiska (tillfällighetsarbete, rasifiering av de sociala förhållandena...) eller bara historiska (den postkoloniala dimensionen).

Till skillnad från tidigare radikaliseringsvågor bland unga är denna mycket liten och inte inspirerad av samma humanistiska strävanden. Den Islamiska staten framställer sig på grövsta möjliga sätt: ”Kom med oss och hugg av huvuden.” Den franska armén använde tortyr i massiv skala, i synnerhet under slaget om Alger, men regeringen och generalstaben nekade våldsamt till sina brott: det hördes inga appeller som förkunnade: ”Anslut er till er stora armé, kom och tortera med oss!” Daesh har en uttalad ideologi av hat och att utesluta de som är annorlunda (precis som den yttersta högerns mest extrema delar). Det går inte att jämföra de som reser till Syrien idag med skapandet av de internationella brigaderna under spanska inbördeskriget – eller med 1960-talets radikaliserings.

Det finns inget banalt i allt detta, eller i användandet av massterror. Att låtsas att terrorism är de förtrycktas ”naturliga” vapen under ”asymmetriska” krig är att bortse från lärdomarna från förra seklets stora befrielsekrig, från de revolutionära krigen. Under kampen för oberoende och mot imperialismen i Indokina och Latinamerika var terroristangrepp ovanliga, och de berörda rörelserna

insåg i allmänhet snabbt att det politiska priset för sådana operationer var alltför högt – och innebar många etiska problem. I Algeriet hade FLN vågat sig in på detta område, men drog sig snabbt tillbaka under trycket från en del av sina sektorer eller från solidaritetsrörelserna med Algeriets självständighet.

Vi lider under de yttersta konsekvenserna av ”politikens kris”, av den avsocialisering som finns inneboende i våra nyliberala samhällen och de ökande orättvisorna, av det nederlag som våra generationer har lidit (1960- och 1970-talens radikaler), av vänsterns oförmåga i våra länder att erbjuda ett radikalt perspektiv och verka inom de befolkningsgrupper som har en osäker tillvaro. Vi berör i själva verket områden som de flesta av oss inte egentligen förstår: psyko-sociologi, förhållandet mellan sköra personliga identiteter och samhällsstrukturens sönderfall, ungdomligt sökande. Islamiska staten tillhandahåller en rustning med en identitet och med makt: symbolmakt, vapenmakt, makt över kvinnor, makt över liv och död... Det är detta, mycket mer än en förmodad anti-imperialism, som gör den lockande.

Detta är frågor som vi måste ta oss an mer än vad vi har gjort hittills, och vi kan redan dra en del slutsatser. Oavsett hur viktig den antirasistiska kampen är så räcker den inte. Inför den nyliberala individualismen och dess anonymitet (vem känner sina grannar?) behöver vi stöda och åter bygga upp ställen där människor kan träffas, blandas, där de kan ”leva tillsammans” – och på nytt lansera grundläggande funderingar om etik, engagemang och kamp.

I en sådan situation utgör all sorts rasism en dödlig fara, givetvis inklusive statlig rasism, men inte bara det. Låt oss kämpa mot allt som kan underblåsa spänningar inom gruppen, som ställer förtryckta människor mot varandra, vare sig det handlar om anti-arabisk rasism eller fientlighet mot svarta, antisemitism eller islamofobi, diskriminering av romer... – och låt oss för att göra det skapa en kultur av att leva tillsammans, av respekt för allas rättigheter.

Våra internationalistiska uppgifter

Den senaste tidens händelser (13 november, sprängningen av det ryska passagerarplanet över Sinai) har påskyndat en förändring av allianser som kunde ses redan tidigare, med bildandet av en stor koalition: Ryssland har tagits med, Frankrike har övergivit sina anspråk på oberoende, till och med Saudiarabien har uttryckt oro över Islamiska statens spridning... På motsvarande sätt har Assadregimen stärkts, trots att den är ursprunget till krisen i Syrien och skyldig till brott som vi känner till. Kommer det att räcka för att främja en tillfällig överenskommelse mellan regionala stater tillhörande de så kallade ”blocken”, sunni- och shiamuslimer?

Det är ännu alltför tidigt för att bedöma hela innebörden i denna vändpunkt i den internationella situationen. Låt oss för ögonblicket betona följande punkter:

Kompromisserna mellan väst och Turkiet eller Assadregimen kommer att ske till förfång för de styrkor på marken som främst förtjänar vårt stöd: kurderna, yezidierna, de progressiva och konfessionslösa delarna av motståndet mot regimen. Vi måste ge dem vår politiska och materiella solidaritet och kräva att de får tillräckligt med vapen, något som de progressiva delarna av FSA aldrig har dragit nytta av (och ändå gör de motstånd!) och som kurderna kan berövas, speciellt på fronten i

Syrien. Vi måste medge att vi på detta område aldrig har gjort vad vi borde i Frankrike.

Om koalitionen intensifierar sina bombningar, med ett oerhört pris för civilbefolkningen, kommer det sannolikt att öka Daeshs genomslag bland andra islamistiska element som verkar i Syrien. Nettoresultatet av denna politik skulle alltså bli att både Assadregimen och de fundamentalistiska organisationerna stärks (till att börja med Islamiska staten)! För att undvika denna fälla måste vi bryta med stormakternas logik: hjälp de folkliga styrkorna i Syrien och Irak att fortsätta sin kamp istället för att försöka ersätta dem eller marginalisera dem ännu mer.

Så vi måste kämpa mot våra härskares krigspolitik men också förstå den speciella karaktären hos denna konflikt, som skiljer sig avsevärt från krigen i Indokina eller Algeriet: på den tiden betydde tillbakadragandet av franska eller amerikanska trupper ett slut för den främsta utländska närvaron och att det skapades villkor för seger. Detta är inte fallet i Mellanöstern idag: Turkiet, Iran (och Hizbollah), Saudiarabien, Qatar, Algeriet, Egypten... skulle finnas kvar. I detta komplicerade geopolitiska scenario behöver vi lyssna till de rörelser vi stöder för att ta hänsyn till vad de behöver, materiellt och politiskt. Det är folken som ska avgöra, inte de imperialistiska koalitionerna. Men, och det är en speciella sida hos detta krig, de kurdiska och syriska demokraterna har bett om och fortsätter att be om medicinsk och militär hjälp, inklusive från västs regeringar. De måste få det. Inget kan ersätta de syriska och kurdiska demokratiska krafternas beslutsfattande och självbestämmande, men det får heller inte finnas någon tvekan att hjälpa dem och pressa våra regeringar att svara på de vädjanden de gör.

På internationell nivå måste västmakternas hyckleri fördömas: å ena sidan påstår de sig kämpa mot terrorismen och å den andra stöder de regimer som de i Qatar, Saudiarabien och Turkiet.

Den koalition som har upprättats är inte i någon mening en ”demokratisk” allians mot ett totalitärt hot. Utöver våra klassiska ”imperialistländer” omfattar den Putins Ryssland, Saudiarabien, vars regim ligger mycket nära den samhällsmodell som Daesh förespråkar, Qatar, det iranska gudsväldet, Erdoğans Turkiet... Oavsett Islamiska statens karaktär så är en jämförelse med en ”antifascistisk demokratisk front” inte giltig. Vi är varken med koalitionen, eller Daesh, eller Assad. Vi är för folkens – inklusive det palestinska folkets – självbestämmande mot all form av barbari.

En vändpunkt i den nationella situationen

Precis som i januari efter massakern på journalisterna på *Charlie Hebdo*, polismännens död, angreppet på mataffären Hypercacher, har känslorna överväldigat landet – vilket givetvis är helt normalt.¹ Det har skett fler islamofobiska gärningar, men de begås i själva verket av bara en liten del av befolkningen. Solidaritetshandlingar och handlingar av vänskap har också blivit fler: ett brett leende när du går förbi en nordafrikan i tunnelbanan, slående (om än omodern) artighet när man stiger åt sidan för att låta en beslöjad kvinna passera, förnyat övertagande av ställen där folk har fester och blandas samman, avvisande av all sammanblandning [mellan terrorister och vanliga muslimer]... Tyvärr räknas inte alla dessa gester och de kommer inte med i statistiken.

Precis som i januari hyllas också säkerhetspolitiken, och ordningsmakten applåderas. Ännu mer än i

¹ Vi hänvisar till artikeln vi skrev då, *Efter Charlie Hebdo och judiska snabbköpet Hyper Cacher: tänk nytt, tänk på nytt om det gamla*, på marxistarkiv.se.

januari har regeringen tagit chansen att vidta drakoniska åtgärder. Igår var det lagen om underrättelser som ger underrättelsetjänsten orimlig makt. Och nu handlar det om införandet av undantagstillstånd, som gjorts hårdare av parlamentet, den franska regeringens vädjan till EU att följa efter, i synnerhet genom att föra register över alla flygpassagerare, och Hollandes tillkännagivande av konstitutionella reformer.

Frankrike har redan två sorters undantagsåtgärder, som speciellt genomfördes under Algerietkriget: undantagstillstånd (ett halvt militärt undantagstillstånd som befriar polisen och armén från rättslig kontroll och begränsar friheterna) och belägringstillstånd (fullständigt militärt undantagstillstånd som ger armén fullständig makt). Varför räcker inte detta för våra ledare? På grund av att undantagstillstånd, till exempel, är tidsbegränsade och kräver omröstning i parlamentet – som händelsevis nästan enhälligt var för: det stöddes av en enorm majoritet av socialisterna, de gröna och de kommunistiska deputerade. Den konstitutionella reformen skulle ge regeringen (eller presidenten?) större möjlighet att vidta exceptionella åtgärder – och i slutändan göra undantaget till regel: armén kan ingripa i polisarbetet, godtyckliga undersökningar, ”förebyggande” interneringar, demonstrations- och strejkförbud, presscensur, etc. Regimen kommer att bli alltmer auktoritär, samhällets militarisering kommer att ta ett språng framåt.

Många människor oroar sig för vad som skulle hända om Marine Le Pen och Nationella fronten vinner valet (ett scenario som inte är någon politisk fantasi), men de frågar sig inte vad Hollande, Valls, Sarkozy eller andra kommer att göra. Det är därför mycket viktigt att komma ihåg vad ”republikanska” regeringar har gjort tidigare – inklusive tortyr i Algeriet och antagandet av en amnestilag som förhindrade åtal av förövarna (du kan bara anklagas för att ha utfört tortyr om du försvarar användningen av det efteråt), medias mörkläggningsmassaker av algerier i Paris den 17 oktober 1961 (ett fall av statsterrorism om något), generalernas statskupp i Alger, underrättelsetjänstens många smutsiga knep, attacken mot Greenpeaces Rainbow Warrior (en person dödad, återigen statsterrorism), mordet på Kanakledare, etc. I själva verket kan hela samlingen av säkerhetslagar som har antagits under de senaste åren och de övervakningsåtgärder som genomförts göra det möjligt för vilken regering som helst att när som helst föra ett smygande inbördeskrig. Slutligen finns det, utöver marschen mot ett samhälle som domineras av säkerhetsåtgärder, politiska kalkyler. Hollande och Valls förlitar sig på undantagstillståndet för att än en gång utnyttja de bonapartistiska vapnen för att på sätt och vis höja sig över partierna och institutionerna.

Operationen har som mål att neutralisera regeringarnas urusla resultat sedan 2012 och utlova bättre valresultat för Socialistpartiet. Hollande och Valls spelar ett ytterst riskabelt spel: de kan spela ut säkerhetskortet, med stöd från Femte republikens institutioner, men i det nuvarande politiska läget, där det blåser vindar från högern och yttersta högern, är det troligen dessa krafter som kommer att gynnas av denna manöver.

Motståndet mot det utvidgade undantagstillståndet har varit mycket svagt inom den parlamentariska vänstern, men mer betydande bland basmedlemmarna (till exempel i kommunistpartiet mot hur dess representanter röstade) och i den sociala och fackföreningsrörelsen: Solidaritet men också CGT.

Den nuvarande politiska situationen är fylld av mycket stora faror. Den politiska demokratin har tömts på sitt innehåll, de valda församlingarna har inte längre kontroll över de viktigaste besluten

(som tas av EU, Världshandelsorganisationen, i avtal mellan regeringar...). Nu är det de medborgerliga rättigheterna, som redan har attackerats, som kan bli ett tomt skal. Regeringen vill sätta samhället i husarrest. Men befolkningen är inte medveten om det.

Nyckeln är att knyta samman dessa olika motståndsområden, visa vår solidaritet med terrorismens offer, ge de folk som kämpar för sin frihet de materiella, politiska och militära medlen för att överleva och segra, stöda de progressiva och konfessionslösa² krafter som kämpar på plats, mot både Daeshs och Assadregimens blodiga, terroristiska upplysningsfientlighet. Det är också avgörande att sluta att medverka i krig och bombningar, sluta stöda absolutistiska regimer och sluta gynna social och politisk orättvisa i Mellanöstern och på andra ställen.

Tillståndet för de progressiva krafterna i Frankrike är katastrofalt, men i detta avgörande ögonblick finns det stödjepunkter för motståndet: i de gemensamma känslor av solidaritet som finns inom befolkningen, i unga människors reaktion, i många föreningarnas och fackföreningars vägran att acceptera de drakoniska åtgärderna och ett permanent undantagstillstånd. Där finns grunden för att bygga en enhetsfront till försvar för frihet hemma och utomlands, för att leva tillsammans, för solidaritet.

2 Här menar vi rörelser som [inte] stöder ”konfessionalism”, representation via ”religiösa samfund”, som den libanesiske politiska regimen (ett representativt system som vänstern fördömer). Det betyder inte ”med religiösa referenser”. Rörelser som har band till Befrielse teologin, till exempel, var en del av samhällskonflikterna och klasskampen. Den ”konfessionalistiska” regimen i Libanon har som mål att bevara status quo.